

PERFORMANȚA FINANCIARĂ: SEMNIFICAȚIE, EVALUARE ȘI RAPORTARE

FINANCIAL PERFORMANCE: SIGNIFICANCE, EVALUATION AND REPORTING

Vilena TIȘCENCO, drd.

e-mail: vilenatiscenco1996@gmail.com

Galina BĂDICU, dr. conf. univ.

e-mail: badicu.galina@ase.md

Academia de Studii Economice a Moldovei, RM

***Abstract.** Recunoașterea și evaluarea elementelor bilanțiere mereu a fost un subiect discutat, ținând cont că anume de acest aspect depinde și rezultatul financiar reflectat în situațiile financiare. Fie că este vorba de evaluarea la cost de intrare, la valoare contabilă sau la valoare reevaluată, prezentarea elementelor constitutive, în speță, ale situației de profit și pierdere constituie un aspect esențial în cunoașterea și analiza situației performanței financiare. Având la dispoziție un considerabil izvor de surse bibliografice și acte normative naționale și internaționale, s-a purces la realizarea unei analize calitative privind semnificația, evaluarea și raportarea performanței financiare. Astfel, a fost atestat faptul că însăși prezentarea unor tranzacții comerciale poate fi realizată în moduri complet diferite, aceasta conducând la rezultate financiare variate. Evoluția standardelor de contabilitate a condiționat implementarea unor perspective noi ce vizează prezentarea rezultatului financiar al activității entităților economice, complementar modelului clasic, respectiv prin prisma rezultatului global. Acest fapt a generat o serie de dezbateri privind utilitatea și oportunitatea creșterii complexității cadrului de raportare a performanței entităților. Cercetarea științifică este motivată de importanța calității informațiilor financiar-contabile generate pentru utilizatorii interesați, în vederea aprecierii performanței financiare, implicit creșterea competitivității.*

Keywords: performanță financiară, standarde de contabilitate, situații financiare, rezultat financiar, rezultat global.

JEL Classification: M41

Introducere

Procesul de întocmire a situațiilor financiare tinde să se perfecționează în contextul globalizării. Aceasta condiționează prezentarea situațiilor financiare într-o formă din ce în ce mai practică și indicată întru monitorizarea poziției și performanței financiare. Principiile fundamentale ale politicilor contabile invocă că situațiile financiare trebuie să prezinte fidel poziția financiară, performanța financiară, fluxurile de trezorerie, astfel încât să fie complete, neutre și fără erori. Aceasta se încearcă a se realiza anume prin respectarea tuturor prevederilor internaționale de contabilitate. Ori, odată cu modificările operate în domeniul contabilității și raportării financiare, a apărut o caracteristică ce conferă libertate în aplicarea politicilor contabile și luarea deciziilor și în ceea ce privește prezentarea datelor aferente. Printre caracteristicile esențiale prin care se poate exprima performanța, enumerăm obiectivele așteptate, perioada raportată, rezultatele obținute din activitatea desfășurată, efortul și resursele puse în aplicare [5].

Mediul de afaceri se confruntă, în prezent, cu numeroase provocări, care pot avea un impact major asupra performanței entităților. Necesitatea măsurării și evaluării performanței în cadrul

entităților apare ca urmare a creșterii gradului de dificultate al soluționării problemelor, tot mai complexe, cu care se confruntă entitățile economice.

Astfel, una din problemele prioritare în prezentarea informațiilor în situațiile financiare fiabile este problema de conformitate a calculului rezultatului financiar. Cercetarea științifică este motivată prin necesitatea importantă a calității și fidelității informațiilor financiar-contabile puse la dispoziția utilizatorilor interni, astfel încât să se poată condiționa maximizarea profitului și, implicit, a creșterii competitivității prin luare unor decizii coerente (susținute și argumentate). Lipsa condiției date ar putea determina dezintegrarea patrimoniului și reducerea funcționării normale a entității prin prisma gestionării deficitare a unor rezultate financiare eronate sau incompatibil de analizat.

Metode de cercetare utilizate. Utilizarea metodelor de analiză și sinteză a literaturii de specialitate, a diverselor cercetări autohtone și străine au servit drept călăuză în elaborarea acestui articol, legislația în vigoare și prevederile standardelor internaționale de contabilitate și raportare financiară fundamentându-l cu idei ferm expuse și universal valabile, răsfrânse asupra entităților naționale și internaționale. Metodele de inducție, de deducție și de cercetare descriptivă aplicate au facilitat descrierea mai detaliată a caracteristicilor esențiale ale performanței financiare, în special, în contextul IFRS.

Conținut de bază

Odată cu consolidarea unor poziții din ce în ce mai rigide pe piață, entitatea urmărește o continuă dezvoltare prin atingerea unor noi culmi, din ce în ce mai înalte. Astfel, apare necondiționatul termen de „**performanță**”, cu origini latine, dar semnificație care vine din limba engleză, acesta presupunând „maniera în care o entitate își atinge obiectivele propuse” (Collin și Jollife, 2000). Potrivit Dicționarului Explicativ Online, performanța capătă înțelesuri precum „realizarea deosebită într-un domeniu de activitate oarecare” sau „cel mai bun rezultat dat de un sistem tehnic, de un aparat, de un motor etc. în ceea ce privește una din caracteristicile lui”. După Bădicu G. (2012), o noțiune mai amplă a performanței ar consta într-o „stare, de fapt, caracterizată prin stabilitate decizională, legislativă, monitorizare și coordonare cu prudență a tuturor fenomenelor economice” [2].

În literatura de specialitate, conceptul de performanță este caracterizat, având în vizor mai multe considerente, astfel încât putem surprinde următoarele arii ale acestuia:

1. *Performanța generală* cuprinde ansamblul reușitelor financiare și nefinanciare obținute pentru parteneri, alături de garanția obținerii beneficiilor pe un termen lung.
2. *Performanța socială* se axează implicit pe acțiunile de promovare a intereselor sociale de către entitate, precursori elementelor de ordin stric economic sau legislativ (Ștahovschi și Mircea-Dafinescu, 2013).
3. *Performanța organizațională* implică utilizarea indicatorilor economici precum: creșterea organizațională, cifra de afaceri sau cota de piață și a factorilor intangibili ca imaginea sau satisfacția angajaților, toți aceștia servind drept suport întru setarea și atingerea obiectivelor sociale (Ciubotariu, Socoliuc, Mihaila și Savchuk, 2019).
4. *Performanța financiară* vizează instrumentul de măsurare și prezentare a informațiilor contabile prin intermediul situațiilor financiare [5].

Situațiile financiare sunt cele care sistematizează în tabele speciale ansamblul de indicatori ce caracterizează activitatea economică, reflectând o imagine complexă și completă a entității pentru o perioadă de gestiune (de regulă, un an calendaristic), fiind întocmite conform cerințelor prevăzute de

standardele naționale și internaționale de raportare financiară, și anume SNC „Prezentarea situațiilor financiare” [12] și IAS 1 „Prezentarea situațiilor financiare” [11].

Setul complet al situațiilor financiare conform standardelor internaționale prezentate de către entități conține următoarele (vezi **Figura 1**):

1. Situația poziției financiare la finalul perioadei
2. Situația profitului sau pierderii și alte elemente ale rezultatului global pe perioadă (situația rezultatului global)
3. Situația modificărilor capitalurilor proprii aferentă perioadei
4. Situația fluxurilor de trezorerie aferentă perioadei
5. Note cuprinzând un rezumat al politicilor contabile semnificative și alte informații explicative
6. Informații comparative pentru perioada precedentă (p. 38 și 38A)
7. Situația poziției financiare la începutul perioadei precedente în care entitatea aplică retroactiv o politică contabilă sau realizează o retratare retroactivă a elementelor din situațiile sale financiare, sau atunci când reclasifică elementele din situațiile sale financiare (p. 40A-40D)

Figura 1. Conținutul setului complet de situații financiare

Sursa: elaborată de autori în baza [11]

În contextul aplicării IFRS, indicatorii financiar tradiționali reflectă performanța istorică a entităților, având o relevanță limitată în previzionarea evoluției viitoare a acestora. De exemplu, profitul net oferă informații privind capacitatea entității de a controla cheltuielile și de a obține venituri superioare cheltuielilor. Orientarea utilizatorului și concentrarea lui asupra utilității deciziei, bazată pe ideea că profitul este măsura sporirii averii proprietarului (profitul global), precum și măsura performanței unei afaceri și a managementului acesteia (profitul net), constituie o abordare contemporană a prevederilor IFRS.

În Republica Moldova, conform Legii contabilității și a raportării financiare, situațiile financiare complete includ: **1. bilanțul; 2. situația de profit și pierdere; 3. situația modificărilor capitalului propriu; 4. situația fluxurilor de numerar; 5. nota explicativă** [8].

Investigarea prevederilor contabile naționale a permis constatarea mecanismului formării rezultatelor financiare, prezentat în Situația de profit și pierdere. Astfel, constatăm că rezultatele financiare ale entității au o structură complexă, caracterizând două tipuri de activități: activitatea operațională și alte activități, inclusiv operațiuni cu active imobilizate, financiare și evenimente excepționale. Fiecare activitate presupune cheltuieli și venituri specifice și pentru fiecare se evidențiază rezultatul activității, ca diferența dintre veniturile și cheltuielile aferente. Prin însumarea

rezultatelor pe tipuri de activități, se determină rezultatul contabil până la impozitare. Diminuând cu cheltuielile privind impozitul pe venit, se calculează rezultatul net al perioadei de gestiune.

Prezentarea fidelă a informațiilor de ordin contabil sub aspectul raportărilor standardizate internațional ar implica și o prezentare clară, concisă a informațiilor, respectiv inteligibilă. Totodată, există informații care nu pot fi „consumate” în starea lor brută, acestea prezentând și o anumită complexitate greu de asimilat, pentru situația dată fiind indicată transformarea în ceva mai ușor de perceput. Excluderea lor, însă, ar condiționa niște rapoarte incomplete, prin urmare, potențial înșelătoare.

Măsurarea performanțelor a reprezentat și reprezintă încă un motiv pentru studierea performanței, care trezește interesul multor cercetători, investigațiile dovedindu-se numeroase în acest domeniu. În opinia noastră, cea mai completă accepție a conceptului de performanță este oferită de IAS 1 „Prezentarea situațiilor financiare”, și anume, de performanță globală. Explicația existenței diverselor accepții referitoare la performanță este următoarea: utilizatorii informațiilor definesc conceptul de performanță, în mod diferit, în funcție de propriile lor interese. Astfel, managerii sunt interesați de performanța globală a entității, investitorii actuali și potențiali sesizează performanța prin prisma rentabilității investițiilor lor, creditorii manifestă interes pentru solvabilitatea entității, clienții sunt preocupați, în principal, de stabilitatea companiei, iar salariații sunt interesați de stabilitatea și rentabilitatea entității.

Măsurarea performanței este un proces ce se subordonează *managementului performanței* (cel din urmă îmbrățișând procese precum planificarea, îmbunătățirea și revizuirea) și funcționează după următorul model [15] (vezi **Figura 2**):

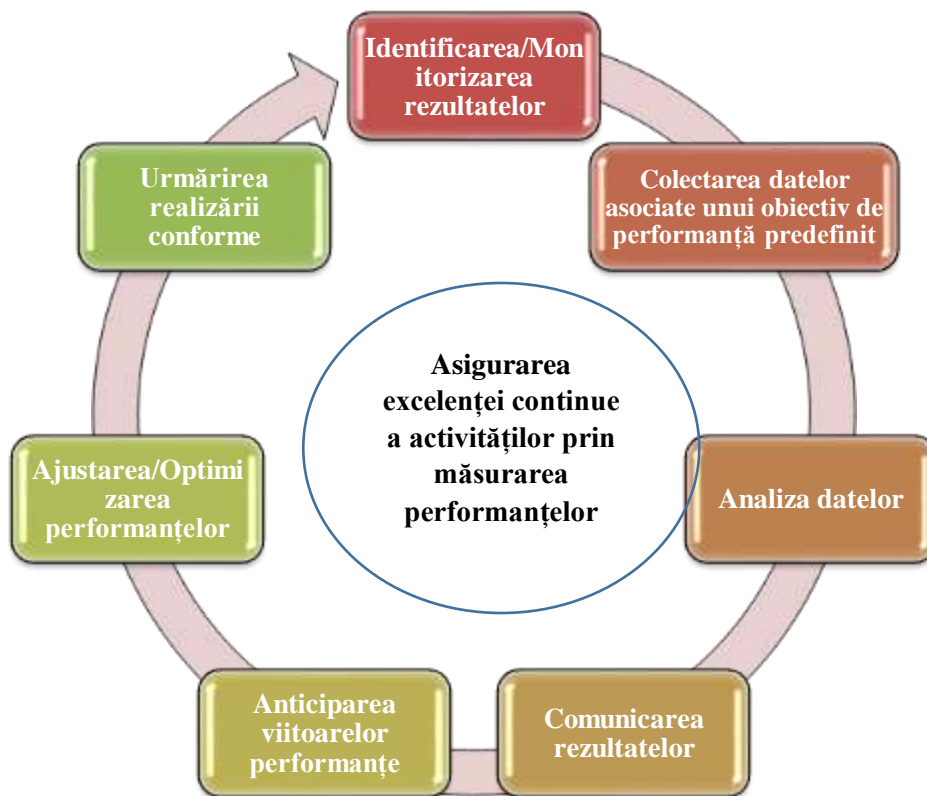

Figura 2. Modelul măsurării performanțelor

Sursa: elaborată de autori în baza [6]

Măsurarea performanței entităților economice nu este deloc ușoară, cel puțin două motive putând fi invocate în acest sens. În opinia noastră, performanța este influențată, în primul rând, de factori externi extrem de importanți, cum sunt consumatorii de bunuri și servicii și partenerii de afaceri, pe care entitatea nu-i poate controla. În al doilea rând, performanța exercită un rol de mediere între factorii externi și diferitele procese interne organizaționale. O entitate va fi mult mai expusă riscurilor, dacă nu identifică și monitorizează adecvat indicatorii care îi reflectă performanța, precum: atragerea de noi consumatori și veniturile generate de ei, creșterea venitului, inclusiv din produse și servicii noi, cota de piață, loialitatea și satisfacția consumatorilor etc.

Evaluarea performanței financiare a entității este reprezentată direct prin *venituri, cheltuieli*. Această abordare a rezultatului recurge la două elemente specifice contabilității de angajamente și presupune măsurarea rezultatului pe baza relației: venituri-cheltuieli. Acest mod de determinare a rezultatului este propriu tuturor contabilităților în care operează principiul dublei înregistrări. Pornind de la faptul că entitatea a câștigat ceva ca rezultat al influenței factorilor ce nu depind de ea, nu putem deduce că s-a lucrat mai efektiv. Pentru a obține profit, în toate cazurile, veniturile trebuie să fie mai mari decât cheltuielile.

În viziunea economiștilor americani, Paton și Littleton, determinarea rezultatului constă în calcularea valorii reziduale, unui sold, ca diferență între venituri și cheltuieli (eforturi)”. Diferența reflectă eficacitate managerială și se dovedește semnificativă pentru aporturi de capital, care își asumă riscul [4]. În opinia noastră, remunerarea pentru riscul asumat nu poate constitui decât consecințele acestuia, exprimate prin eficiența sau ineficiența cu care s-a desfășurat activitatea economică a entității.

În aceeași ordine de idei, economistul francez Dubois evaluează performanța economico-financiară prin folosirea a cinci **amplificări** [7].:

- 1- *creșterea*: % în valoarea adăugată realizată într-o perioadă;
- 2- *rentabilitatea*: excedentul brut din exploatare / cifra de afaceri;
- 3- *productivitatea*: valoarea adăugată / activele imobilizate la valoarea brută;
- 4- *îndatorarea*: datoriile financiare / capacitatea de autofinanțare;
- 5- *solvabilitatea*: datoriile financiare / valoarea netă contabilă a activelor imobilizate

Existența unei liste impunătoare a acelor normative aplicate în domeniul evidenței contabile determină un grad de precizie și de completitudine a situațiilor financiare, servind, totodată, drept călăuză în monitorizarea tuturor factorilor determinanți și în implementarea unor decizii care ar garanta succesul economic al performanței financiare a oricărei entități ce-și desfășoară activitatea atât pe teritoriul țării, cât și în afara acesteia.

După cum am și menționat anterior, Situația de profit și pierdere rămâne a fi principala sursă de stabilire a nivelului de performanță financiară atins de entitate într-o perioadă. Acesta ne permite să determinăm indicatorii de profitabilitate ai fiecărei din cele două activități – *operațională*, precum și rezultatele generate din alte activități. Pe lângă acestea, mai poate fi determinat și **rezultatul brut** ca diferență dintre veniturile obținute de entități din livrări de bunuri, prestări de servicii și costul vânzărilor, dar și **marja brută din vânzări** printr-o formulă de structură a profitului brut raportat la venituri din vânzări.

Totodată, în conjunctura implementării IFRS-urilor și în viziunea Consiliului pentru Standarde Internaționale de Contabilitate, performanța entităților nu pare a fi reflectată complet în Contul de profit și pierdere. Drept consecință, se impune întocmirea fie a „Situației câștigurilor și pierderilor”,

care să prezinte performanța în format global, fie a „Situației variației capitalului propriu”, și anume – modificările sub forma tranzacțiilor survenite la nivelul capitalului propriu (Jianu, 2007; Tabără, Horomnea și Dicu, 2008) [7]. Și aici se conturează un moment oportun de a introduce un nou parametru de prezentare a performanței financiare „all inclusive” sau a unui „venit excedentar curat”, respectiv, rezultatul global (Janin et. al., 2012; Le Manh, 2009), care a luat naștere în spațiul anglo-saxon, economiile căruia aveau ca figură centrală investitorul și odată cu el, și situațiile financiare corecte și complete.

Acesta a fost studiat și analizat în amploarea sa prin prisma mai multor aspecte:

1. Originile profitului, după Dumitrana et. al. (2010) entitățile economice obținându-l din 2 (două) surse:

- ✓ Transformând factorii de producție în bunuri, a căror valoare de vânzare depășește costul resurselor întrebuințate, și
- ✓ Majorând prețul factorilor de producție deținuți de entitatea economică. Anume datorită acestui fapt se cere a fi delimitată performanța care reiese din activitatea operațională de performanța care este generată de simpla trecere a timpului.

În aceeași ordine de idei, Institutul Analistilor Financiar Autorizați (Chartered Financial Analysts Institute), în anul 2007, susținea că toate evenimentele și tranzacțiile care influențează valoarea activului net al unei companii și, implicit, variația valorii capitalului trebuie să se regăsească în situațiile financiare raportate. Cadrul conceptual al IASB (Consiliul pentru Standarde Internaționale de Contabilitate) – FASB (Consiliul de Standarde de Contabilitate Financiară) se axează pe implementarea standardelor bazate pe recunoaștere activelor și pasivelor la „valoarea lor justă”, constituind un instrument relevant de previziune a viitoarelor fluxuri de numerar, în acest sens, crescând și capacitatea de analizare și comparare a informațiilor contabile ce țin preponderent de variațiile de capital și de fluxurile de numerar viitoare, extinzându-se, astfel, conceptul de rezultat financiar.

2. Caracteristicile calitative ale informației financiar-contabile, și anume relevanța și credibilitatea datelor prezentate sub forma situațiilor financiare. *Relevanța* se localizează la hotarul informațiilor contabile cu reacția pieței financiare, astfel descriind capacitatea cifrelor contabile de a colecta informații care să influențeze prețul acțiunii, respectiv, valoarea societății economice (Francis și Schipper, 1999; Barth et. al., 2001; Azzali et. al., 2011). Dacă relevanța vizează natura predictivă și, precum susținea El-Sayed Ebaid în 2012, constituie doar un produs al efortului de explicare a domeniului, nefiind tocmai în vizorul reglementărilor contabile internaționale, atunci *credibilitatea* ar putea fi evaluată numai prin nivelul de corespundere al situațiilor financiare cu normele contabile.

În contextul dat, prezintă un interes esențial auditul financiar care, după Toma (2009), oferă o garanție suplimentară utilizatorilor externi, certificând veridicitatea informațiilor contabile prezentate. Chersan (2012) completează mai apoi cu ideea necesității prezentării datelor de încredere terților, fără posibile erori sau favorizări generate de opinii prea optimiste ale managerilor, contabililor sau altor persoane cu funcție de răspundere din cadrul entității.

3. Dependentele statistice analizate prin prisma modelelor econometrice consacrate dezvoltate de Easton și Harris (1991) și Ohlson (1995) care au subliniat o dată în plus relevanța valorii datelor contabile și intensitatea relației de dependență dintre indicatorii ce compun și descriu performanța financiară. Alali și Foote (2012), Filip și Raffournier (2010), Karampinis și Hevas (2009),

Barth et. al. (2008) studiază acest aspect, având în model randamentul pe piață al acțiunilor ca indicator relativ de măsurare, iar ca indicator absolut – prețul acțiunii sau capitalizarea bursieră. Rezultatul operațional, cel net sau cel global cel mai des servesc drept factori de influență ai modelului. Nu sunt neglijate nici variabilele, precum: tipologia sistemului contabil, adoptarea normelor IFRS, structura acționariatului, dimensiunea companiei și alte variabile de acest gen care vin să completeze conceptul de dependență statistică prezentă și în cazul performanței financiare [9].

Conform doctrinei britanice, **rezultatul global** reprezintă doar o *diferență dintre câștiguri și pierderi*, pe când raportându-ne la cadrul general american, găsim rezultatul global ca expresie a 4 (patru) elemente:

$$\text{Rezultatul global} = \text{Venituri} - \text{Cheltuieli} + \text{Câștiguri} - \text{Pierderi}.$$

Recomandarea calculării rezultatului global a pornit de la prezentarea performanței în cadrul general IASB, prin intermediul cheltuielilor și veniturilor, care includ câștiguri din alte surse și pierderi, care pot apărea sau nu pe parcursul desfășurării activităților curente ale entității [ias]. Deși aceste elemente corespund definiției veniturilor și cheltuielilor, IFRS cer, în mod specific, ca ele să afecteze capitalul propriu. Elementele de câștig și de pierderi constituie un rezultat direct al introducerii evaluării la valoarea justă a anumitor active și datorii, aspect care a schimbat radical punctul de vedere atât al celor care întocmesc situațiile financiare, cât și al utilizatorilor acestora.

Spre deosebire de rezultatul financiar, rezultatul global explică modul de formare a performanței globale, deoarece include toți factorii de producție care au concurat la formarea acestuia. Menționăm că, la nivel național, performanța are doar o semnificație financiară, definită de rezultatul financiar.

Performanța entității se realizează „prin echilibrarea și intercondiționarea a patru forțe: eficiența proceselor de producție, satisfacerea acționarilor și clienților, capacitatea de creștere și dezvoltare a entității, gradul de inovare și utilizare a oportunităților” (model propus de Kaplan R. și Norton D.) [3, p 97].

Problematika generală a performanței este prezentată de Bouquin H. [14], menționând că adevărata performanță se obține prin îmbinarea economiei, ca o condiție esențială în asigurarea eficienței, iar eficacitatea depinde de gradul lor de realizare, reprezentând, de fapt, finalitatea performanței.

Eficiența reprezintă utilizarea resurselor disponibile care asigură o creștere a raportului efectului obținut către efortul depus de către entitate în perioada de gestiune față de perioada precedentă [3, 189].

Eficacitatea reprezintă realizarea capacităților și posibilităților de a satisface anumite cerințe personale sau de producție pentru diferite grupuri de clienți, acționari/investitori, creditorii, managerii, salariați, precum și de creștere a indicatorilor absoluți de evaluare a activității entității. [3, 190].

Susținem că performanța reprezintă o trăsătură specifică privind evaluarea activităților, serviciilor și rezultatelor obținute de entitate, în funcție de obiectivele sale și oferă informații (o gamă de indicatori) despre eficiența și eficacitatea cu care s-a desfășurat întreaga activitate [1, p. 100]. Pentru fiecare sarcină, trebuie să fie stabilit cel puțin un indicator.

Fiecare entitate este interesată de obținerea unui rezultat financiar corect și, în asemenea circumstanțe, ea este pusă în situația de a-și optimiza profitul. Determinarea rezultatelor financiare este importantă, deoarece ne permite să apreciem performanța financiară a entității, precum și luarea deciziilor manageriale adecvate. În acest context, formarea obiectivă a rezultatelor financiare în

telecomunicații depinde de alegerea principiilor, regulilor și cerințelor, care să corespundă specificului acestui sector, indicându-le în politicile contabile.

Principala *influență a politicilor contabile* asupra performanței financiare a unei entități economice, observată de-a lungul anilor, a fost atestată în ideea *creșterii sau reducerii rezultatului*, conform concepției în care aplicarea politicilor contabile permite unei entități economice să își dezvăluie poziția și performanța financiară (Okpala, 2016). Obligativitatea prezentării politicilor contabile aplicate drept note semnificative la situațiile financiare generează automat și respectarea caracteristicii de aplicare consecventă a acestora, astfel încât să ofere o imagine de ansamblu a entității în concordanță cu opinia conducerii, specificul activității și circumstanțele existente [10]. Toate acestea conduc la evitarea disproporționalității politicilor contabile și reducerea asimetriei informaționale, întrucât utilizatorii (atât interni, cât și externi) ar dispune de o imagine fidelă, corectă și completă a operațiunilor efectuate de entitatea respectivă într-o anumită perioadă, creșterile înregistrate fiind susținute de notele explicative aferente politicilor contabile care ar infirma aplicarea unor tratamente contabile avantajoase, ci dimpotrivă, ar sublinia obiectivitatea metodelor utilizate, cât și fidelitatea datelor prezentate.

Concluzii

Performanța rezidă în utilizarea resurselor disponibile obținând o creștere a raportului efectului către efortul depus, asigurând satisfacerea cerințelor diferitelor grupuri de persoane (clienți, salariați, acționari, manageri, creditorii, investitori etc.) la nivelul stabilit sau în creștere cu perioada precedentă.

În practică, există o adevărată polemică între diferiți autori, cu privire la definirea performanței și cei mai potriviți indicatori de măsurare a performanței entității. Explicația existenței diverselor accepții referitoare la performanță este următoarea: utilizatorii informațiilor definesc conceptul de performanță, în mod diferit, în funcție de propriile lor interese.

În acest sens, raportarea performanței acționari constă în selectarea indicatorilor relevanți pentru investitorii de pe piața de capital, iar raportarea pentru manageri va îngloba atât indicatorii financiari, cât și indicatorii calitativi, la fel de importanți. Investigațiile denotă că sistemul indicatorilor de performanță include mai multe categorii de indicatori: financiari, de activitate, de măsurare a costurilor, de rentabilitate, de productivitate, specifici într-un anumit domeniu.

Performanța în economie poate surveni în cazul în care entitatea obține și eficiență și eficacitate. În opinia noastră, pentru a analiza, la nivel general, performanța entității economice, este necesară evaluarea concomitentă a evoluției mai multor indicatori, precum: venitul din vânzări, creșterea numărului de clienți, creșterea cotei de piață, dinamica profitului activității de bază, rezultatul pe acțiune etc. Corectitudinea și relevanța deciziilor manageriale adecvate sunt condiționate de integritatea informațiilor referitoare și la mărimea rezultatelor financiare, fapt ce permite aprecierea performanței entității. În decursul timpului, performanța s-a măsurat fie prin mărimea entității, fie prin rentabilitatea și profitul obținut, fie prin trezorerie.

Or, măsurarea performanței, din perspectiva grupurilor de persoane interesate, constituie un instrument util și necesar utilizatorilor, destinat furnizării cât mai complete și de ansamblu a informației indispensabile evidențierii, evaluării și îmbunătățirii diferitelor aspecte ale proceselor și activităților unei entități.

Referințe bibliografice:

1. ALBU N., ALBU C. Instrumente de management al performanței. București: Editura Economică, 2003. Volumul II. 272 p.
2. BĂDICU G. Profitul – etalon de evaluare a performanței financiare. *Economica*. 2012, nr. 4 (82), pp. 114-120. ISSN: 1810-9136. Disponibil:
https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/Profitul_etalon%20de%20evaluare%20a%20performantei%20financiare.pdf
3. BUCUR V., BĂDICU G. Contabilitatea rezultatelor financiare și performanța entităților de telecomunicații. Chișinău: ASEM, 2015. 304 p.
4. BUNEA Ș. Monocromie și policromie în proiectarea politicilor contabile ale întreprinderilor. București: Editura Economică, 2006. 391 p.
5. COSMULESE Cristina Gabriela, HLACIUC Elena. Asserments on performance of economic entities. *European journal of accounting, finance & business*. 2019, vol. X, Issue XX/June. ISSN: 2344-102X. Disponibil: <http://www.accounting-management.ro/index.php?pag=showcontent&issue=20&year=2019>
6. Indicatori de performanță <https://www.indicatorideperformanta.ro/kpi-101/managementul-si-masurarea-performantei>
7. IMBRESCU Carmen Mihaela, HAȚEGAN Camelia-Daniela. Contabilitatea și performanța economico-financiară. *Studia Universitatis „Vasile Goldiș” Arad - Seria Științe Economice*. 21/2011, partea a II-a, pp. 38-45. ISSN: 1584-2339 (Print)/ISSN: 2285-3065 (Online). Disponibil: https://www.researchgate.net/publication/308904468_Contabilitatea_si_Performanta_Economico-Financiara_Accounting_and_economic_and_financial_performance
8. Legea contabilității și raportării financiare nr. 287 din 15.12.2017. În: *Monitorul Oficial nr. 1-6 art. 22 din 05.01.2018*.
9. MIRONIUCA Marilena, CARP Mihai, CHERSAN. Ionela-Corina The relevance of financial reporting on the performance of quoted Romanian companies in the context of adopting the IFRS. *Procedia Economics and Finance*. 2015, vol. 20, pp. 404-413. ISSN/ISSN-L: 2212-5671. Disponibil: <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S2212567115000908>
10. PHAM Cuong Duc, Trong Van PHI. Factors Influencing the Choices of Accounting Policies in Small and Medium Enterprises in Vietnam. *The Journal of Asian Finance, Economics and Business*. 2020, vol. 7, no. 10, pp. 687-696. ISSN: 2288-4637 (Print)/ISSN: 2288-4645(Online). Disponibil: <https://www.koreascience.or.kr/article/JAKO202029062616634.page>
11. Standardele Internaționale de Raportare Financiară (IFRS), incluzând Standardele Internaționale de Contabilitate (IAS) și Interpretările lor la 1 ianuarie 2013.
12. SNC „Prezentarea situațiilor financiare” aprobat prin Ordinul Ministerului Finanțelor nr.48 din 12.03.2019. În: *Monitorul Oficial al Republicii Moldova*. 2019, nr. 101-107 art. 528, publicat 22.03.2019.
13. TABĂRĂ N., Roxana-Manuela DICU. Indicatori de performanță în contextul reglementărilor contabile internaționale. *EIRP Proceedings*. 2007, vol. 2, pp. 368-374. ISSN: 2067-9211

(Print)/ISSN: 2069-9344 (Online). Disponibil: <http://proceedings.univ-danubius.ro/index.php/eirp/article/viewFile/933/852>

14. TABĂRĂ N. Modernizarea contabilității și controlului de gestiune. Iași: Editura TipoMoldova, 2006, 408 p.
15. TIȘCENCO V., MIHAILA A., SOCOLIUC Mihaela Ionela. Importanța indicatorilor KPI în evaluarea performanței și luarea deciziilor. In-Extenso, Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia. 2020, nr. 7, p. 182-189.